

Sygn. akt III U 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 19 grudnia 2014 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. B. prawo do emerytury, począwszy od 1 grudnia 2014 r.

Sygn. akt III U 80/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 marca 2015 r.

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. B. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy

w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał do stażu pracy i jako pracy w szczególnych warunkach następujących okresów: luty, kwiecień i grudzień 1978 r., styczeń i kwiecień 1979 r., ponieważ na podstawie przedłożonych dokumentów nie można stwierdzić, czy wnioskodawca przepracował pełne miesiące w powyższych okresach, a także brak jest świadectwa wykonywania prac

w szczególnych warunkach. Nie zaliczono jako pracy w szczególnych warunkach okresów od 1 marca 1978 r. do 31 marca 1978 r. i od 1 lutego 1979 r. do 31 marca 1979 r. – brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Dokumentem stwierdzającym pracę w szczególnych warunkach jest świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę, które powinno zawierać zarządzenie resortowe, wykaz, dział, pozycję i punkt oraz rozporządzenie Rady Ministrów – wykaz, dział i pozycję. Jako pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono okresów od listopada 1979 r. do marca 1980 r., od grudnia 1981 r. do marca 1982 r., od listopada 1982 r. do marca 1983 r., ponieważ zostało przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z (...) w R. na okres od 15 października 1979 r. do 25 kwietnia 1980 r., od 15 października 1980 r. do 25 kwietnia 1981 r., od 1 listopada 1981 r. do 25 kwietnia 1982 r., od 15 października 1982 r. do 25 kwietnia 1983 r., które to okresy zostały uznane jako praca w szczególnych warunkach zgodnie z decyzją z dnia 15 września 2014 r. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku, 6 miesięcy i 3 dni; składkowe – 14 lat, 7 miesięcy i 18 dni; uzupełniające – rola – 11 lat, 4 miesięcy i 29 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 13 lat, 11 miesięcy i 4 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 14 stycznia 2015 r. wnioskodawca S. B..

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że pracował w Miejskiej (...) w L. na stanowisku palacza c.o., w pełnym wymiarze czasu pracy: od 1 lutego 1978 r. do 15 kwietnia 1978 r., od 1 grudnia 1978 r. do 15 kwietnia 1979 r., od 1 listopada 1979 r. do 31 marca 1980 r., od 1 grudnia 1981 r. do 31 marca 1982 r. oraz od 1 listopada 1982 r. do 31 marca 1983 r. Wskazał również, iż w tym czasie pracował równocześnie w dwóch instytucjach, tj. w Miejskiej (...) i w (...) w R. – K. (...) w L.. Obydwie te instytucje posiadały wspólną kotłownię.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że ponieważ wnioskodawca nie udowodnił wymaganych 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach ZUS odmówił przyznania emerytury. Wskazano, iż wnioskodawca nie należy do OFE i posiada udokumentowanych wymaganych 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających. Na podstawie przedłożonego świadectwa pracy w szczególnych warunkach z dnia 14 sierpnia 2014 r. ZUS do okresów pracy w szczególnych warunkach uznał wnioskodawcy okres zatrudnienia w (...) Fundacji (...) w R. oraz w (...) S.A. w Ż. - łącznie 13 lat, 11 miesięcy i 4 dni. Zarówno do stażu pracy, jak i do pracy w szczególnych warunkach

nie uznano okresów zatrudnienia na stanowisku palacza sezonowego

w Miejskiej (...) w L., ponieważ na podstawie przedłożonych dokumentów, w tym zaświadczenia z dnia 9 grudnia 2014 r. nie można stwierdzić, czy wnioskodawca przepracował pełne miesiące,

a także brak jest świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Ponadto zaś część okresów zatrudnienia pokrywa się z pracą w szczególnych warunkach w (...) w R.. Wskazano również, iż zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych typu przemysłowego, wymienione w wykazie A, Dziale XIV, zostały uznane za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach. Zgodnie z Polską Normą – PN – 70/H-83136, która określa pojęcie kotłów grzewczych oraz ich parametry, jako nie zautomatyzowane kotły parowe lub wodne typu przemysłowego należy rozumieć urządzenia z paleniskiem, przeznaczone do wytwarzania pary lub podgrzewania wody ciepłem wywiązującym się w procesie spalania paliwa, którego moc przekracza 1MW, przy czym w kotłach wodnych temperatura wody na wylocie przekracza 388 K /115 stopni Celsjusza/,

a w kotłach parowych ciśnienie pary przekracza 70 Kpa /ok. 0,7 atmosfer/. Wskazano również, że w sytuacji uznania do okresów pracy w szczególnych warunkach okresów od 1 lutego 1978 r. do 30 kwietnia 1978 r., od 1 grudnia 1978 r. do 30 kwietnia 1979 r. wnioskodawca i tak nie dowiódłby wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach, lecz 14 lat, 7 miesięcy i 4 dni. Podniesiono, iż zasadnym byłoby ustalić m.in. w oparciu o akta osobowe, czy kotły, które obsługiwał wnioskodawca podczas pracy na stanowisku palacza c.o. w Miejskiej (...) odpowiadają parametrom kotłów

typu przemysłowego, a ponadto dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, który na podstawie obowiązujących norm, przepisów oraz własnej szczególnej wiedzy dowiódłby faktycznego i prawidłowego ustalenia i wyjaśnienia spornej kwestii.

Sąd Okręgowy w Przemysłu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. B., ur. (...), w dniu 11 grudnia 2014 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę, oświadczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył zaświadczenie z dnia 9 grudnia 2014 r. wystawione przez Miejską (...) w L., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy jako palacz sezonowy w następujących okresach: od lutego do kwietnia oraz w grudniu 1978 r., od stycznia do kwietnia 1979 r. oraz od listopada do grudnia 1979 r., od stycznia do marca 1980 r., w grudniu 1981 r., od stycznia do marca 1982 r. oraz od listopada do grudnia 1982 r., od stycznia do marca 1983 r. Jednocześnie poinformowano, że nie zachowała się w zakładzie pracy dokumentacja dotycząca dokładnych okresów zatrudnienia tego pracownika (brak akt osobowych, świadectw pracy, umów o pracę) z wyjątkiem list płac, na podstawie których zostało sporządzone przedmiotowe zaświadczenie.

W aktach organu rentowego zalega ponadto m.in.: świadectwo pracy

z dnia 27 października 1997 r. wystawione przez (...) Zakład (...)

w Ż., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 6 lipca 1984 r. do 2 listopada 1997 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku starszego robotnika – ślusarza; karta zasiłkowa ZUS Z-17 wystawiona przez (...) Zakład (...), z której wynika, że w 1991 r. wnioskodawca nie otrzymał zasiłku chorobowego, z datą wpisu 31.05.1992 r. wpisano 6 dni chorobowego, a następnie, iż pobierał on zasiłek chorobowy od 22.07.1992 r. do 31.07.1992 r., od 18.11.1992 r. do 27.11.1992 r., od 24 marca 1993 r. do 31 marca 1993 r., od 1.04.1993 r. do 8.04.1993 r., od 4.05.1993 r. do 20.05.1993 r., od 2.08.1993 r. do 10.08.1993 r., od 12.11.1993 r. do 20.11.1993 r., od 19.05. 1994 r. do 25.09.1994 r., od 6.07.1994 r. do 22.07.1994 r., od 28.09.1994 r. do 30.09.1994 r., od 1.10.1994 r. do 8.10.1994 r., od 15.11.1994 r. do 30.11.1994 r., od 8.06.1995 r. do 14.06.1995 r., od 17.07.1995 r. do 22.07.1995 r., od 25.09.1995 r. do 29.09.1995 r., od 16.11.1995 r. do 30.11.1995 r., od 1.12.1995 r. do 31.12.1995 r., od 1.01.1996 r. do 31.01.1996 r., od 1.02.1996 r. do 8.02.1996 r., od 17.06.1996 r. do 22.06.1996 r., od 5.08.1996 r. do 17.08.1996 r., od 2.04.1997 r. do 21.04.1997 r., od 7.05.1997 r. do 31.05.1997 r., od 1.06.1997 r. do 2.06.1997 r., od 9.06.1997 r. do 30.06.1997 r., od 1.07.1997 r. do 31.07.1997 r., od 1.08.1997 r. do 31.08.1997 r., od 1.09.1997 r. do 30.09.1997 r., od 1.10.1997 r. do 31.10.1997 r., od 1.11.1997 r. do 2.11.1997 r.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 sierpnia 2014 r. wystawione przez (...) Fundację (...)

w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony

w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R.

w kinie (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy,

w okresach od 15 października 1979 r. do 25 kwietnia 1980 r., od 15 października 1980 r. do 25 kwietnia 1981 r., od 1 listopada 1981 r. do 25 kwietnia 1982 r., od 15 października 1982 r. do 25 kwietnia 1983 r. W tych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kwalifikowane jako prace wykonywane w szczególnych warunkach, tj. prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego określone w Dziale XIV, poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na stanowisku palacza kotłowego wymienione w wykazie A, Dziale XIV, poz. 1, pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki nr 26 z dnia 1 lipca 1983 r.

i zarządzenia nr 18 z dnia 3 sierpnia 1987 r. Ministra Kultury i Sztuki

w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach resortu kultury i sztuki.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach emerytalnych dokumentacji, decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r. ZUS odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku, 6 miesięcy i 3 dni; składkowe – 14 lat, 7 miesięcy i 18 dni; uzupełniające – rola – 11 lat, 4 miesięcy i 29 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 13 lat, 11 miesięcy i 4 dni.

Pismem z dnia 10 marca 2015 r. ZUS wyjaśnił, że ustalając wnioskodawcy staż pracy w szczególnych warunkach uwzględnił następujące okresy:

- składkowe (kod 11): od 15.10.1979 r. do 25.04.1980 r., od 15.10.1980 r. do 25.04.1981 r., od 1.11.1981 r. do 25.04.1982 r., od 15.10.1982 r. do 31.12.1982 r., od 1.01.1983 r. do 25.04.1983 r., od 6.07.1984 r. do 31.12.1988 r., od 1.01.1989 r. do 2.11.1997 r.;

- nieskładkowe (kod 47): od 1.06.1992 r. do 6.06.1992 r., od 22.07.1992 r. do 31.07.1992 r., od 18.11.1992 r. do 27.11.1992 r., od 24 marca 1993 r. do 8.04.1993 r., od 4.05.1993 r. do 20.05.1993 r., od 2.08.1993 r. do 10.08.1993 r., od 12.11.1993 r. do 20.11.1993 r., od 19.05.1994 r. do 25.09.1994 r., od 28.09.1994 r. do 8.10.1994 r., od 15.11.1994 r. do 30.11.1994 r., od 8.06.1995 r. do 14.06.1995 r., od 17.07.1995 r. do 22.07.1995 r., od 25.09.1995 r. do 29.09.1995 r., od 16.11.1995 r. do 8.02.1996 r., od 17.06.1996 r. do 22.06.1996 r., od 5.08.1996 r. do 17.08.1996 r., od 2.04.1997 r. do 21.04.1997 r., od 7.05.1997 r. do 2.06.1997 r., od 9.06.1997 r. do 2.11.1997 r.

Łącznie powyższe okresy wyniosły 15 lat, 11 miesięcy i 4 dni (w tym 6 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych). Po wyłączeniu okresów pobierania zasiłku chorobowego okres pracy w szczególnych warunkach wyniósł 13 lat, 11 miesięcy i 4 dni.

Jako pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono okresów: od 1 lutego 1978 r. do 30 kwietnia 1978 r., od 1 grudnia 1978 r. do 30 kwietnia 1979 r.; ponadto zaś okresów od listopada 1979 r. do marca 1980 r., od grudnia 1981 r. do marca 1982 r., od listopada 1982 r. do marca 1983 r., ponieważ zostało przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z Okręgowej Instytucji Rozpowszechniania Filmów w R. na okres od 15 października 1979 r. do 25 kwietnia 1980 r., od 15 października 1980 r. do 25 kwietnia 1981 r., od 1 listopada 1981 r. do 25 kwietnia 1982 r., od 15 października 1982 r. do 25 kwietnia 1983 r., które to okresy zostały uznane jako praca w szczególnych warunkach.

Dowód:

1) akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek o emeryturę z dnia 11.12.2014 r.,

- zaświadczenie z dnia 9.12.2014 r. wystawione przez Miejską (...) w L.,

- świadectwo pracy z dnia 27.10.1997 r. wystawione przez (...) Zakład (...) w Ż.,

- karta zasiłkowa ZUS Z-17 wystawiona przez (...) Zakład (...),

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 sierpnia 2014 r. wystawione przez (...) Fundację (...) w R.,

- decyzja ZUS z dnia 19.12.2014 r.,

2) pismo ZUS z dnia 10.03.2015 r. – k. 27.

Sąd ustalił ponadto, że wnioskodawca był zatrudniony w Miejskiej (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku palacza sezonowego, na podstawie umowy o pracę, w tym

w okresie od 1 lutego 1978 r. do 15 kwietnia 1978 r. i od 1 grudnia 1978 r. do 15 kwietnia 1979 r.

Jednocześnie wnioskodawca pracował w kinie (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku palacza sezonowego, z tym że pracę w kinie rozpoczął od 15 października 1979 r.

Budynki tych zakładów pracy sąsiadowały ze sobą. Kotłownia znajdowała się w kinie, ale jednocześnie ogrzewała Bibliotekę. Każdy zakład pracy zatrudniał swojego pracownika na stanowisku palacza. Jednocześnie wnioskodawca stanowisko palacza zajmował w obydwu zakładach pracy na pełny etat.

Wnioskodawca przez wszystkie lata obsługiwał 2 kotły wodne, które uzyskiwały temperaturę do 100°C. Kotłownia ogrzewała obydwa budynki i była uruchamiana tylko w sezonie grzewczym w celu ich ogrzewania.

Nie zachowały się akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Miejskiej (...) w L.. Biblioteka podlegała reorganizacji, przeprowadzano tam remonty, wnioskodawca zmienił zakład pracy i trudno w chwili obecnej ustalić powody braku akt osobowych.

Dowód:

- listy płac nadesłane przez Miejską (...) w L. za lata od 1978 r. do 1983 r.,
- zeznania świadka E. P.,
- zeznania świadka L. P.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy S. B., jako spójne, logiczne, znajdujące potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom świadków E. P.

i L. P., którzy wskazywali, że wnioskodawca w tym samym czasie był zatrudniony w Miejskiej (...) w L. i w kinie (...) w L.. W obydwu zakładach pracował w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku palacza sezonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. B. należy co do zasady uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego

w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat -

dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi

do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Z akt sprawy wynika, że ZUS nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawcę innych warunków niezbędnych do nabycia prawa do emerytury, na podstawie wyżej powołanych przepisów. Wnioskodawca ukończył bowiem 60 lat w dniu (...) r., złożył oświadczenie, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ponadto zaś wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku, 6 miesięcy i 3 dni; składkowe – 14 lat, 7 miesięcy i 18 dni; uzupełniające – rola – 11 lat, 4 miesięcy i 29 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 13 lat, 11 miesięcy i 4 dni.

ZUS zaliczył wnioskodawcy do okresów pracy w warunkach szczególnych zatrudnienie w kinie (...) w L. od 15.10.1979 r. do 25.04.1980 r., od 15.10.1980 r. do 25.04.1981 r., od 1.11.1981 r. do 25.04.1982 r., od 15.10.1982 r. do 31.12.1982 r., od 1.01.1983 r. do 25.04.1983 r. oraz w (...) w Ż. od 6.07.1984 r. do 2.11.1997 r.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca S. B. był zatrudniony w Miejskiej (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako palacz sezonowy w następujących okresach: od lutego do kwietnia oraz w grudniu 1978 r., od stycznia do kwietnia 1979 r. oraz od listopada do grudnia 1979 r., od stycznia do marca 1980 r. w grudniu 1981 r., od stycznia do marca 1982 r. oraz od listopada do grudnia 1982 r., od stycznia do marca 1983 r.

Ponadto zaś był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. w kinie (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresach od 15 października 1979 r. do 25 kwietnia 1980 r., od 15 października 1980 r. do 25 kwietnia 1981 r., od 1 listopada 1981 r. do 25 kwietnia 1982 r., od 15 października 1982 r. do 25 kwietnia 1983 r., na stanowisku palacza sezonowego.

Sąd nie podzielił poglądu prezentowanego przez wnioskodawcę w toku prowadzonego w sprawie postępowania, że skoro pracował równocześnie w Miejskiej (...) w L. i w kinie (...) w L., to należy zaliczyć mu podwójnie te okresy zatrudnienia, gdyż w pokrywających się miesiącach zatrudnienia pracował w podwójnym wymiarze czasu pracy. Powołane wyżej przepisy prawa wyraźnie stanowią, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Przepisy te nie dają prawa do zaliczenia określonego okresu pracy podwójnie, nawet jeżeli pracownik był zatrudniony równocześnie w dwóch zakładach pracy w warunkach szczególnych, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wobec powyższego Sąd zaliczył wnioskodawcy, poza okresami uwzględnionymi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, dodatkowo okres zatrudnienia w Miejskiej (...) w L. od 1 lutego 1978 r. do 15 kwietnia 1978 r. oraz od 1 grudnia 1978 r. do 15 kwietnia 1979 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku palacza, łącznie w wymiarze 7 miesięcy.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale XIV – „Prace różne”, poz. 1 – „Prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 37 Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 25 października 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu nauki, szkolnictwa wyższego

i techniki w wykazie A, Dziale XIV, poz. 1, pkt 1 – „palacz kotłowy”.

Biorąc pod uwagę uwzględniony przez organ rentowy staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych oraz dodatkowy okres tej pracy zaliczony przez Sąd, wyniósł on łącznie 14 lat, 6 miesięcy i 4 dni.

W wyniku przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd uznał jednak, odmiennie niż Zakład Ubezpieczeń Społecznych,

iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, bowiem do stażu pracy w warunkach szczególnych należało włączyć okresy przebywania przez wnioskodawcę na zasiłkach chorobowych.

W wyroku z dnia 10 stycznia 2014 r., III AUa 564/13, Sąd Apelacyjny w Ł. stwierdził, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 u.e.r.f.u.s. okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wyjaśnił, iż prawo

do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje bowiem temu ubezpieczonemu, który spełnia warunki określone w tym przepisie, niezależnie od tego, kiedy osiągnął wiek przewidziany w art. 32 tej ustawy. Jednocześnie wyłączenie okresów zwolnień lekarskich i urlopów macierzyńskich wynika tylko i wyłącznie z art. 32 ust. 1a pkt 1, który datą nawiązuje do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r.

o rewaloryzacji emerytury i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent

oraz o zmianie niektórych ustaw. Wówczas okres pracy w szczególnych warunkach obejmował zarówno okresy składkowe, jak i okresy nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie

z umową o pracę, zatem zaliczało się również m.in. okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent. Zatem na gruncie przepisów prawa (z wyłączeniem właśnie art. 32 ust. 1a pkt 1), w tym i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze, nie ma przeszkód do uwzględniania także zwolnień lekarskich czy urlopów macierzyńskich. Stosowanie ww. przepisu

w stosunku do ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego, jest wyłączone. Wymaganie bowiem od takich osób dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. odpowiedniego wieku emerytalnego byłoby zbyt daleko idące. Sytuacja osób wymienionych w art. 184 polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. W art. 184 ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym. Przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Dlatego też, wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 ustawy wieku należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego na przyszłe świadczenia.

Takie też stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11 oraz w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09.

W rezultacie Sąd uznał, że okres, kiedy wnioskodawca przebywał na zasiłkach chorobowych łącznie w wymiarze 1 roku, 6 miesięcy i 3 dni (w statystykach ZUS okresy te oznaczone zostały symbolem „47”) należy zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika więc, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 1 grudnia 2014 r., a więc od miesiąca zgłoszenia wniosku o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.